

DISPOSICIONS GENERALS

DEPARTAMENT DE LA PRESIDÈNCIA

Decret llei 4/2025, de 18 de març, de mesures urgents de comprovació de la viabilitat dels camps afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones

El president de la Generalitat de Catalunya

L'article 67.6.a de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que els decrets llei els promulga, en nom del rei, el president o presidenta de la Generalitat.

D'acord amb això, promulgo el següent

DECRET LLEI

Exposició de motius

I. Estatut d'autonomia i competències de la Generalitat de Catalunya

L'article 132 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (EAC) estableix que correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de protecció civil, que inclou, en tot cas, la regulació, la planificació i l'execució de mesures relatives a les emergències i la seguretat civil, i l'article 164 atribueix a la Generalitat competències en matèria de seguretat pública d'acord amb el que disposa la legislació estatal. Igualment, l'article 144 de l'Estatut atribueix a la Generalitat la competència compartida en matèria de medi ambient i la competència per a l'establiment de normes addicionals de protecció, la qual cosa s'ha de posar en relació, pel que fa a l'objecte i finalitat d'aquest Decret llei, amb la competència, d'acord amb l'article 117, en matèria d'aigües que pertanyin a conques hidrogràfiques intracomunitàries i, en els termes que estableix la legislació estatal, les competències executives sobre el domini públic hidràulic i la participació i competències executives en relació amb les conques hidrogràfiques intercomunitàries dins el territori de Catalunya. Així mateix, l'article 149, apartats 1 i 5, de l'EAC atribueix la competència exclusiva a la Generalitat en matèria d'ordenació del territori i del paisatge i en matèria d'urbanisme, l'article 160 en matèria de règim local, respectant el principi d'autonomia local, i l'article 171 en matèria de turisme.

Pel que fa als drets de les persones, l'Estatut d'autonomia recull, a l'article 15.2, el dret de totes les persones a viure amb dignitat, seguretat i autonomia, i l'article 28.1 preveu que les persones, en llur condició de consumidores i usuàries de béns i serveis, tenen dret a la protecció de llur salut i seguretat, fet que s'ha de posar en relació amb els principis rectoris recollits també en l'Estatut, a l'article 46 (els poders públics han de vetllar per la protecció del medi ambient per mitjà de l'adopció de polítiques públiques basades en el desenvolupament sostenible) i a l'article 49 (els poders públics han de garantir la protecció de la salut, la seguretat i la defensa dels drets i els interessos dels consumidors i usuaris), tot tenint en compte el que disposen, especialment, els apartats 1 i 4 de l'article 37. També, la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea i la Constitució espanyola reconeixen, juntament amb el dret a gaudir d'un ambient de qualitat i digne, el dret a la salut, la seguretat i la vida.

L'article 1 de la Llei 4/1997, de 20 de maig, de protecció civil de Catalunya, regula aquesta matèria com la que "comprèn les accions destinades a protegir les persones, els béns i el medi ambient davant situacions de greu risc col·lectiu, de catàstrofes i de calamitats públiques", i això en el context de la jurisprudència ja consolidada que ha establert el Tribunal Constitucional, en les sentències 123/1984, de 18 de desembre, 133/1990, de 19 de juliol, i 58/2017, d'11 de maig, en considerar la protecció civil, tal com es recull al preàmbul de la mateixa llei, com el "conjunt d'accions dirigides a evitar, reduir o corregir els danys causats a persones i béns per tota classe de mitjans d'agressió i pels elements naturals o extraordinaris en temps de pau quan l'amplitud i la gravetat de llurs efectes els fa assolir el caràcter de calamitat pública".

CVE-DOGC-A-25078001-2025

En el marc d'aquest context normatiu, i tenint en compte, a més de les competències abans indicades, l'assegurament de la protecció de les persones i béns, si bé amb una incidència especial en la seguretat personal i el dret a la vida i a la integritat física (article 15 de la Constitució), és necessari adoptar mesures davant la constància de l'existència de nombrosos càmpings que plantegen problemes de viabilitat quant a la garantia de la seguretat de les persones com a conseqüència del risc derivat de la seva ubicació en zones afectades per risc d'inundació a Catalunya, especialment tenint en compte esdeveniments catastròfics per inundacions succeïdes recentment en diferents zones de l'Estat, i en el context de canvi climàtic, al qual es farà referència a continuació.

II. Càmpings ubicats en zones de risc d'inundació i emergència climàtica i marc normatiu

Les inundacions són una de les catàstrofes naturals que més danys genera a Espanya segons dades del Consorci de Compensació d'Assegurances. Concretament, en l'àmbit dels càmpings ubicats en zones inundables, aquesta afectació és especialment destacada atesa la seva alta vulnerabilitat davant les inundacions. Aquesta és una realitat coneguda des de fa dècades i que es va posar de manifest ja l'any 1996 amb les inundacions que van afectar el càmping de Biescas (Osca), amb desenes de persones mortes.

En el context d'emergència climàtica a què es farà al·lusió a continuació, entre els antecedents més pròxims, relacionats clarament amb la necessitat d'adoptar mesures urgents, cal citar la DANA (depressió aïllada en nivells alts) que es va iniciar en dates recents, concretament el 28 d'octubre de 2024, la qual va esdevenir el pitjor desastre natural d'aquest segle i va afectar la Comunitat Valenciana, Castella-la Manxa, Andalusia, Catalunya i, en grau més baix, les Illes Balears i Aragó, amb el decés de més de dos centenars de persones. Amb motiu del canvi climàtic, és previsible que aquests esdeveniments tinguin lloc amb més freqüència i, per tant, es fa necessari actuar abans que es produeixin a fi d'evitar-ne o pal·liar-ne les conseqüències materials, i protegir al màxim la vida de les persones.

La protecció de la salut, la seguretat i la vida en general són drets reconeguts a la Declaració dels Drets Humans de les Nacions Unides. També s'ha de fer referència al dret de protecció climàtica d'acord amb els nous textos internacionals com el Protocol de Kyoto del 1997 i l'Acord de París del 2015. Al ple del Parlament de Catalunya, els dies 28, 29 i 30 del mes de gener d'enguany, el president de la Generalitat i la consellera d'Interior i Seguretat Pública van intervenir en el debat monogràfic sobre la gestió de les emergències davant els efectes del canvi climàtic.

Prèviament a aquesta compareixença parlamentària, però també fa només alguns mesos, concretament el 5 de novembre de 2024, el Govern de la Generalitat va adoptar un acord que inclou diverses mesures per millorar el desenvolupament de la protecció civil local a Catalunya, atesos els riscos greus que poden esdevenir emergència de caràcter catastròfic, tant per causes naturals com per l'activitat humana, i tenint en compte que, concretament, les inundacions destaquen entre els riscos naturals greus a Catalunya, els quals s'han agreujat degut al clima mediterrani i a la realitat urbanística existent, que comporta que gran part de la població es pugui veure afectada per esdeveniments en zones inundables.

A més, s'està produint un augment de la barrera d'escalfament de diversos graus en la temperatura global, com a mitjana, i, segons indiquen amplis sectors de la comunitat científica, amb clars efectes cap al 2050. Aquest fenomen global s'ha de posar en relació, pel que fa a Catalunya, amb el clima a la Mediterrània i en les zones de muntanya d'aquest àmbit geogràfic, com a punts més vulnerables, entre d'altres, com també les zones litorals, d'acord amb els escenaris climàtics regionalitzats del Servei Meteorològic de Catalunya, que també preveuen una mitjana en l'augment de la temperatura a tot el país, inclòs el Pirineu. Com a exemples clars d'aquesta realitat, es va produir el cicló Glòria el 2020 i, posteriorment, una sequera de més de tres anys, pràcticament fins a l'abril de 2024. Tot això en un context climàtic, com s'ha dit, d'escalfament tèrmic, però també amb un fort increment en el nombre i intensitat d'esdeveniments extrems, com tempestes sobtades i brusques.

La Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic, que el Parlament de Catalunya va aprovar fa gairebé vuit anys, ja explicitava aquesta problemàtica a escala global en el seu preàmbul, alhora que va incloure entre les seves finalitats (article 2.2) la de "reduir la vulnerabilitat de la població, dels sectors socioeconòmics i dels ecosistemes terrestres i marins davant els impactes adversos del canvi climàtic, i també crear i reforçar les capacitats nacionals de resposta a aquests impactes" (lletra b). En aquest sentit, i entre altres informes científics, es pot citar l'informe elaborat i publicat en el marc del projecte europeu Climameter com a projecte d'investigació finançat per la Unió Europea i el Centre Nacional d'Investigació Científica de França (CNRS), que indica que la intensitat de determinades precipitacions sense precedents es pot atribuir a la crisi climàtica.

El text refós estatal de la Llei d'aigües (aprobat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol) es refereix específicament a les zones inundables (article 11) —terrenys afectats per crescudes no ordinàries—, qüestió que s'ha de tenir en compte en la planificació del sòl i, en particular, en les autoritzacions dels usos que s'hi

CVE-DOGC-A-25078001-2025

acordin, de forma que, a l'apartat 3, es preveu que el Govern pugui establir limitacions en l'ús d'aquestes zones que siguin necessàries per garantir la seguretat de les persones i béns, i que els governs autonòmics també puguin establir, a més, normes complementàries.

El text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, estableix que la Generalitat, en l'exercici de les seves competències en matèria d'aigües i obres hidràuliques, ha d'ordenar la seva actuació d'acord amb el principi, entre d'altres, de "prevenció dels danys produïts per inundacions i promoció de les actuacions necessàries per a prevenir i controlar els riscos d'inundació i protegir el domini públic hidràulic" (article 3.1.n). Així mateix, la lletra k de l'article 4 d'aquesta llei inclou entre les competències de la Generalitat "l'establiment de normes de protecció de les zones inundables, la gestió dels riscos d'inundació i la regulació i l'establiment d'auxilis econòmics a les administracions locals per a la realització d'actuacions adreçades a mantenir les bones condicions de desguàs de les lleres públiques i a prevenir i protegir el domini públic hidràulic davant els danys produïts per inundacions".

Ara bé, determinades activitats de càmping s'han continuat desenvolupant en zones de risc greu per a la seguretat de les persones amb motiu de la inundabilitat, sense que les modificacions normatives en matèria hidràulica i de protecció civil hagin previst les actuacions concretes en relació amb la continuïtat de les activitats preexistents amb risc greu per a la seguretat i sense que s'hagi pogut disminuir l'exposició de les persones usuàries d'aquestes activitats a les situacions de risc greu. Concretament, a Catalunya, hi ha inventariats 357 establiments de càmping, dels quals 179 són travessats per un curs fluvial o en tenen un a menys de 100 metres.

En aquest sentit, és rellevant el fet que els establiments de càmping situats a prop de les lleres públiques, per les característiques intrínseques que els són pròpies, presenten una elevada vulnerabilitat i exposició davant avingudes. Entre els factors d'especial vulnerabilitat dels càmpings a les inundacions, es destaquen la seva modalitat constructiva amb estructures lleugeres especialment fràgils davant algunes inundacions especialment en zones de muntanya, que comporta també l'arrossegament de materials (com ara pedres, branques i troncs), i els usos de pernoctació que s'hi desenvolupen. El fet que no es pugui acreditar la capacitat d'evacuació en un temps inferior al d'afectació per la inundació, especialment per factors com la velocitat i el calat de la làmina d'aigua i en funció de la geomorfologia de cada conca concreta, pot donar lloc a situacions en què no pugui assegurar-se la seguretat i la vida de les persones ni la seva integritat física, sobretot en àrees susceptibles de dinàmiques torrencials amb fenòmens típics de zones de muntanya i petites conques on resulta difícil predir anticipadament aquests esdeveniments amb uns temps de resposta molt reduïts. Per tant, com s'ha dit, els fenòmens de pluja torrencial generen inundacions ràpides, sovint amb caràcter exclusivament local, amb dificultat de previsió i, tot això, en un context de canvi climàtic que comporta cada cop amb més freqüència, amb les dades de què es disposa, precipitacions sobtades i intenses.

Cal tenir en compte en aquest àmbit la incidència de la Directiva 2007/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2007, relativa a l'avaluació i gestió dels riscos d'inundació, que va ser transposada a l'ordenament jurídic espanyol pel Reial decret 903/2010, de 9 de juliol, d'avaluació i gestió de riscos d'inundació. Les primeres línies del seu preàmbul indiquen, precisament, reiterant en bona part el que ja s'ha indicat, que "les inundacions a Espanya constitueixen el risc natural que al llarg del temps ha produït els majors danys tant materials com en pèrdua de vides humanes" i que "la lluita contra els efectes de les inundacions ha estat des de fa molts anys una constant en la política d'aigües i de protecció civil".

Tot i això, la regulació estatal del domini públic hidràulic, efectuada pel Reial decret 849/1986, d'11 d'abril, que desenvolupava en aquell moment els títols preliminar, I i IV a VII de la llavors vigent Llei 29/1985, de 2 d'agost, d'aigües, si bé es referia als terrenys inundables a l'article 14 i a l'establiment de limitacions d'ús per tal de garantir la seguretat de les persones i béns, no contenia cap previsió de com s'ha d'actuar davant de determinades situacions ja existents i de vulnerabilitat per raó de la seva situació en zones inundables. Fou el Reial decret 638/2016, de 9 de desembre, que va modificar el Reglament esmentat (i també posteriorment, l'any 2023, el Reial decret 665/2023, de 18 de juliol), el que va establir específicament noves limitacions per a la instal·lació d'establiments de càmpings en zones inundables i va afrontar aquesta situació de vulnerabilitat especial, en concret definint la zona de flux preferent on només es poden autoritzar activitats no vulnerables enfront de les avingudes i identificant els usos i activitats vulnerables, d'acord amb els nous articles 9 bis, 9 ter i 9 quater, on es preveu que per a les edificacions ja existents les administracions competents han de fomentar l'adopció de mesures de disminució de la vulnerabilitat i autoprotecció d'acord amb la Llei 17/2015, de 9 de juliol, del sistema nacional de protecció civil, i la normativa de les comunitats autònomes, àmbit competencial en què, com s'ha indicat, Catalunya té competència exclusiva, llevat de les emergències d'abast superior a Catalunya (article 132.2 de l'EAC) i el que preveu la dita Llei 17/2015 sobre les emergències d'interès nacional (article 28).

En concret, cal destacar que l'any 2016, amb la modificació esmentada també de l'any 2023, el Reglament estatal de domini públic hidràulic va establir, a l'article 9 bis, "amb l'objecte de garantir la seguretat de les

CVE-DOGC-A-25078001-2025

persones i béns, de conformitat amb el que preveu l'article 11.3 del text refós de la Llei d'aigües, i sens perjudici de les normes complementàries que puguin establir les comunitats autònomes", determinades limitacions específiques en els usos en la zona de flux preferent (definida a l'article 9.2 del mateix Reglament, que inclou la zona on per aavingudes de 100 anys de període de retorn es poden produir greus danys). Així, entre d'altres, no es permet la instal·lació de noves "acampades, zones destinades a l'allotjament en els camps i edificis d'usos vinculats" (lletra c) en sòls que es trobin a data 30 de desembre de 2016 en la situació bàsica de sòl rural.

És, per tant, necessari disposar d'un procediment específic, tenint en compte que un gran percentatge d'aquests camps ubicats en zones afectades amb risc d'inundació es troben en la zona de flux preferent, zones en les quals el Reglament de domini públic hidràulic no permet aquestes activitats, si bé moltes d'elles són anteriors a l'aprovació de la normativa vigent, que no va establir cap règim transitori. La normativa estatal, amb les seves darreres modificacions, no concreta, doncs, cap procediment administratiu que permeti reduir els riscos d'inundabilitat dels nombrosos establiments de càmping ja ubicats a prop d'alguna llera i que presenten un risc elevat d'inundació.

Pel que fa a l'àmbit de la protecció civil, mitjançant el Decret 30/2015, de 3 de març, es va aprovar el catàleg d'activitats i centres obligats a adoptar mesures d'autoprotecció i es va fixar el contingut d'aquestes mesures, amb l'objecte de regular les actuacions destinades a adoptar les mesures d'autoprotecció i els mitjans personals i materials necessaris per afrontar situacions de risc i d'emergència a les empreses i, en general, les entitats i els organismes que poden resultar afectats de manera especial per situacions de greu risc col·lectiu, intern o extern, de catàstrofe o de calamitat pública, i també a les activitats, els centres i les instal·lacions i les seves dependències, públics i privats, que poden generar aquestes situacions.

Quant a les activitats de camps i a l'obligació que els pertoca d'executar un pla d'autoprotecció, va ser la Resolució INT/764/2016, de 23 de març, i sobre la base de l'article 3.2 del Decret 30/2015 esmentat, la norma que va incloure dins l'àmbit d'aplicació de l'epígraf A de l'annex I del Decret 30/2015, entre d'altres, les "instal·lacions de càmping ubicades en zona de risc greu d'inundació (zones inundables per períodes de retorn de 500 anys o per criteris geomorfològics, com també les zones afectades per cons de dejecció)".

Tanmateix, es detecta un buit legal important, perquè no hi ha cap previsió pel que fa a les instal·lacions que mai podran arribar a disposar de mesures d'autoprotecció. Per consegüent, és necessari actuar en els casos en què les instal·lacions de càmping no poden assegurar l'autoprotecció i, per tant, no es dona compliment a la normativa de protecció civil, ni es garanteix la seguretat de les persones usuàries mitjançant mesures d'autoprotecció que correspon adoptar a la persona titular de l'activitat de càmping. Especialment, quant als camps amb característiques específiques i intrínseques de vulnerabilitat envers les inundacions, com són les ja indicades dificultats d'evacuació per raó de la seva ubicació concreta en zones de difícil mobilitat i amb vies amb poca capacitat, on les inundacions poden ser de caràcter sobtat i, alhora, perquè s'hi fa ús de pernoctació en estructures febles que no permeten la protecció davant una inundació.

En conseqüència, correspon a les administracions públiques competents vetllar per la seguretat i la vida de les persones usuàries d'aquestes instal·lacions ubicades en zones i en condicions en què no es pot acreditar aquesta seguretat, especialment en el context climàtic actual i tenint en compte la ubicació des de la perspectiva geomorfològica, en vista dels esdeveniments recents tristament calamitosos amb pèrdua de vides humanes, a més d'altres danys materials greus, i, sobretot, abans de l'arribada de la temporada de màxima afluència turística.

El Pirineu és un dels indrets del país que més pateix i patirà els efectes del canvi climàtic. En els darrers anys, diversos projectes de recerca coordinats per l'Observatori Pirinenc del Canvi Climàtic (OPCC) han conclòs, a través de diversos informes, articles científics i butlletins, que el conjunt del Pirineu està patint canvis destacats i ràpids en les característiques del seu clima, envers un increment de la temperatura i una major irregularitat del règim pluviomètric, essent el vessant sud i més pròxim a la Mediterrània el sector més sensible. S'observa especialment aquesta problemàtica en àmplies zones de muntanya, sense excloure en absolut altres zones properes als cursos fluvials i també al litoral, la qual cosa fa necessari, per raó d'aquesta diversitat i les circumstàncies específiques de cada instal·lació de càmping, poder tramitar procediments concrets per a cadascun d'ells en què es pugui comprovar la viabilitat de cada càmping existent afectat per risc d'inundació a Catalunya per garantir, en especial, la seguretat de les persones.

I això, sens perjudici de la protecció del medi natural i, si escau, els espais protegits, així com de tenir en compte l'impacte econòmic en el territori, per l'abast i repercussió d'aquesta activitat turística (articles 46 a 48 de la Llei 13/2002, de 21 de juny, de turisme de Catalunya i 213.7 i 213.17 del Decret 75/2020, de 4 d'agost, de turisme de Catalunya), si bé d'acord també amb l'ordenació dels instruments de planificació territorial i urbanística sobre la base de la planificació territorial sectorial turística, però amb la prevalença de la planificació urbanística quan motius d'incompatibilitat de sòls per raons d'inundabilitat obliguin a la reubicació física d'una activitat de càmping (disposició addicional cinquena del Decret 75/2020). En aquest sentit, el text refós de la Llei d'urbanisme (aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost) estableix, com a directriu per

CVE-DOGC-A-25078001-2025

al planejament urbanístic, que en els terrenys situats en zones de risc d'inundació o d'altres riscos quan, d'acord amb la legislació sectorial, puguin produir danys a les persones o béns regeixen les limitacions d'ús del sòl que estableix la dita legislació (article 9.2).

No s'ha de desconèixer la rellevància i impacte econòmic de l'activitat de càmping a Catalunya, amb un entorn paisatgístic de gran valor, la qual cosa pot requerir actuacions de suport, però sense desatendre en cap cas la seguretat i la vida de les persones amb un risc cada vegada més imminent, sense que les administracions públiques puguin deixar d'exercir les seves competències, en aquest cas amb urgència. També, l'article 8.2.q, entre altres preceptes, del text de la legislació d'aigües de Catalunya, abans esmentat, al·ludeix a la competència de l'Agència Catalana de l'Aigua per a actuacions de prevenció i protecció del domini públic hidràulic davant els danys produïts per inundacions al districte de conca fluvial de Catalunya, i la col·laboració amb els ens locals en el finançament d'actuacions de prevenció davant els riscos d'inundació.

Ahora, cal tenir en compte les competències d'altres administracions, com són les administracions locals, en especial els ajuntaments, d'acord amb la legislació de règim local i, en especial, la Llei 20/2009, del 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats, així com l'organisme de conca Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, OA, constituït pel Reial decret 931/1989, de 21 de juliol, d'acord amb la Llei d'aigües i la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, la qual inclou entre els principis generals d'actuació i de relació entre les diverses administracions el de col·laboració interadministrativa (article 3.1.e) i el de lleialtat institucional (3.1.k).

III. Concurrència dels pressupòsits de fet que acrediten la necessitat extraordinària i urgent d'aprovar el Decret llei i congruència de les mesures amb la situació que cal superar

L'article 64 de l'EAC estableix que, en el cas d'una necessitat extraordinària i urgent, el Govern de la Generalitat pot dictar disposicions legislatives provisionals sota la forma de decret llei, tenint en compte, però, que no poden ésser objecte de decret llei la reforma de l'Estatut, les matèries que són objecte de lleis de desenvolupament bàsic, la regulació essencial i el desenvolupament directe dels drets reconeguts per l'Estatut i per la Carta dels drets i els deures dels ciutadans de Catalunya i el pressupost de la Generalitat. Així mateix, l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern estableix, a l'apartat 2, que la tramitació d'un decret llei s'inicia a proposta del departament o els departaments competents per raó de la matèria i, a l'apartat 3, que els projectes de decret llei han d'incloure una exposició de motius en què es raoni expressament la necessitat extraordinària i urgent de la iniciativa.

Aquest Decret llei respon a una necessitat urgent i inajornable d'adoptar en una norma amb rang legal les mesures adients per poder assegurar i garantir que les instal·lacions de càmpings ubicats en zones inundables són viables des del punt de vista urbanístic i hidrogràfic i que, per tant, poden disposar de mesures d'autoprotecció adients. La finalitat última d'aquesta regulació és la seguretat i la vida de les persones, sens perjudici de la preservació dels béns i instal·lacions, que són les principals usuàries d'aquestes instal·lacions de càmpings ja existents afectats per risc d'inundació i, en tot cas, abans de l'inici de la temporada turística amb màxima afluència de persones que té lloc en aquest tipus d'establiments, ubicats habitualment en indrets de gran bellesa i atractiu paisatgístic, alhora que la primavera és una estació climatològica en què el risc d'inundació i de crescudes rellevants en els cursos fluvials s'incrementa especialment com a conseqüència de precipitacions sobtades, amb el que això implica sobretot en determinats entorns de muntanya i en el marc de canvi climàtic a què s'ha al·ludit, a més de l'augment dels cabals d'aigua dels rius per efecte del desgel propi de l'època.

Així, tot i el complex marc normatiu fins ara exposat, format per normativa europea, estatal i catalana, com també les limitacions als usos en les zones afectades de risc d'inundació, es constata la insuficiència dels instruments jurídics de què actualment es disposa per garantir la seguretat de les persones usuàries de totes les instal·lacions de càmpings ubicades en zones de risc on en qualsevol moment es pot materialitzar un perill cert i efectiu amb resultat greu de mort, com s'ha vist en els antecedents ja exposats recentment —el passat any 2024— i, alhora, sobre la base dels informes científics i tècnics (entre ells, els emesos per l'Agència Catalana de l'Aigua, el Servei Meteorològic de Catalunya i la Direcció General de Protecció Civil) sobre l'evolució del clima i les precipitacions irregulars en l'àrea territorial catalana.

Les circumstàncies que s'han descrit, juntament amb l'orografia singular i específica de la zona en què se situa cada instal·lació de càmping, determinen que no es pugui endarrerir més l'aprovació i publicació d'una norma legal, ni tan sols emprant procediments parlamentaris d'urgència amb reducció de tràmits, en ésser ineludible iniciar tan aviat com es pugui un procediment, amb garanties jurídiques i tècniques, de comprovació de la viabilitat de cadascuna d'aquestes instal·lacions, i en especial les que tenen més risc, des del punt de vista de la garantia ineludible de la seguretat de les persones, als efectes de permetre'n la continuïtat —si escau, condicionada— o bé disposar-ne el cessament definitiu. I que també permeti, si és el cas, l'adopció de la mesura provisional de suspensió temporal de l'activitat, d'acord amb els principis que regeixen l'adopció de

CVE-DOGC-A-25078001-2025

mesures cautelars, amb el degut respecte a les competències municipals.

S'ha constatat, per tant, una situació de risc per inundació elevada, el que comporta un perill efectivament i potencialment imminent per a la seguretat de les persones. La vulnerabilitat certa a les inundacions d'un nombre rellevant d'instal·lacions de càmping ubicades en zones afectades pel risc, que no s'ha pogut acreditar que garanteixen les condicions d'autoprotecció de les persones usuàries, sovint sense capacitat demostrada d'evacuació, quan no inviabilitat, aboquen a haver de fer front a escenaris de no supervivència de les persones si el risc es materialitza.

En absència, tal com s'ha indicat, d'un marc regulador transitori per a aquestes instal·lacions, és necessari regular legalment amb caràcter d'urgència el procediment concret a tramitar, ja que el risc d'inundació en general, i en particular dels càmpings, s'ha agreujat significativament, i és de la màxima urgència l'adopció de mesures per tal que les activitats de càmpings afectades pel risc d'inundació puguin acreditar la garantia de la seguretat de les persones que en són usuàries de forma efectiva i definitiva.

Aquest nou règim procedimental és necessari per salvaguardar els drets de les persones usuàries dels càmpings, ja que la no adopció d'aquestes mesures de comprovació en els casos que sigui necessari comportaria mantenir escenaris de risc d'inundació en determinats càmpings de Catalunya on la supervivència de les persones no està garantida. Per altra banda, el fet de disposar d'un règim procedimental específic és també una garantia per a les persones titulars dels càmpings, per tal com podran exercir els seus drets en la via administrativa.

Ens trobem, doncs, davant d'un supòsit de necessitat extraordinària i urgent, que justifica l'aprovació d'un decret llei per part del Govern de la Generalitat, d'acord amb les competències exposades i sobre la base de les circumstàncies concurrents. Les mesures que incorpora aquest Decret llei estan orientades a assolir l'objectiu de protegir la seguretat de les persones.

Cal disposar d'una regulació pròpia que pugui omplir el buit legal detectat, mitjançant l'aprovació d'aquest Decret llei, amb una norma amb rang legal que empara la previsió d'uns procediments concrets i específics i la corresponent atribució competencial, d'acord amb els principis esmentats.

IV. Compliment dels requisits exigits pel Tribunal Constitucional i el Consell de Garanties Estatutàries quant als aspectes habilitadors i als límits materials per aprovar el Decret llei

Quant a la concurrència del pressupòsit de fet exposat, vastament descrit, justifica la necessitat extraordinària i urgent d'acord amb la doctrina que han elaborat el Tribunal Constitucional i el Consell de Garanties Estatutàries en diversos dictàmens (d'entre els quals cal destacar el 7/2010, l'1/2012, el 16/2013 i el 3/2023). Correspon al Govern, dins els límits constitucionals i estatutaris, apreciar aquesta excepcionalitat en la situació de risc a què s'ha fet referència, incrementada significativament amb esdeveniments recents i amb la necessitat d'una intervenció normativa immediata per donar resposta a la manca de regulació detectada en els supòsits en què els usos, les instal·lacions i les activitats de càmpings en zones de risc no es poden adaptar als requisits de protecció civil, urbanístics i de planificació hidrològica establerts.

Els aspectes bàsics se centren, per tant, en l'existència del pressupòsit de fet habilitant de la necessitat extraordinària i urgent, alhora que, d'altra banda, no es vulneren els límits materials als quals l'Estatut d'autonomia de Catalunya subjecta aquest instrument normatiu. Així, el Consell de Garanties Estatutàries (en endavant, *CGE*) en diversos dictàmens, per tal de considerar que una disposició s'adequa als preceptes estatutaris, ha indicat que es requereix l'observança de dos elements essencials: el primer, de caràcter formal, que consisteix en l'existència del pressupòsit habilitant, i el segon, de caràcter material, que implica el respecte de les matèries que actuen com a límit i, en conseqüència, són vedades al seu contingut.

Tal com destaca el CGE, en el Dictamen 3/2023, d'1 de desembre: "La figura del decret llei, com és sabut, incorporada a l'ordenament jurídic català en l'Estatut de 2006, habilita el Govern amb caràcter extraordinari per dictar una norma amb rang de llei. En conseqüència, el seu ús per part del poder executiu ha de ser entès de forma estricta i, en aquest sentit, ha de respectar els límits formals i materials que conté l'article 64.1 EAC. D'aquesta manera, d'una banda, el decret llei ha de respondre a una necessitat extraordinària i urgent (pressupòsit formal habilitant) i, de l'altra, el seu contingut no pot regular les matèries que són vedades a aquest tipus de norma (límit material). Així, en la mesura que sostreu la matèria regulada del debat parlamentari, és un instrument en mans de l'Executiu que ha de ser utilitzat amb caràcter estricte perquè l'atribució al Govern de la potestat legislativa material és extraordinària i ha de respectar sempre el marc delimitador que assenyalava l'article 64.1 EAC' (DCGE 2/2019, de 22 de febrer, FJ 2, amb citació del DCGE 7/2010, FJ 3)."

Aquests aspectes tenen una importància essencial en el cas de l'aprovació d'un decret llei, ja que, un cop validat pel Parlament, si escau, acabarà sent una norma amb rang legal aprovada pel Govern en lloc del

CVE-DOGC-A-25078001-2025

Parlament, i, per tant, constitueix una excepció a l'exercici ordinari de la potestat legislativa de la cambra catalana.

Pel que fa concretament al pressupòsit habilitant, la concurrència del pressupòsit de fet que justifica la necessitat extraordinària i urgent d'aprovar la regulació que incorpora un decret llei, la doctrina emanada del Tribunal Constitucional (en endavant, TC) considera que és cabdal el criteri polític dels òrgans que prenen la decisió, sense que això impliqui que aquests puguin actuar sense cap tipus de restricció. És a dir, l'apreciació de l'excepcionalitat que fonamenta la utilització de la figura del decret llei és de caràcter polític i, per tant, li correspon al Govern. En aquest sentit, el FJ 4 de la STC 111/2024, de 10 de setembre, considera que la valoració de la concurrència de si es produeix un supòsit de necessitat extraordinària i urgent és un judici polític i que el TC l'únic que ha de fer és decidir si aquest judici "no desborda els límits d'allò manifestament raonable" (en línia amb la seva doctrina anterior, recollida, entre d'altres, en les SSTC 40/2021, 126/2023, 166/2023, etc.).

Tal com indica el CGE, quan el decret llei es projecta sobre matèries de naturalesa econòmica i social, com és el cas que ens ocupa, la doctrina consultiva i la jurisprudència constitucional s'han mostrat més deferents sobre el marge de decisió de què disposa el poder executiu per exercir la seva facultat legislativa mitjançant aquest instrument normatiu. En línies generals, la jurisprudència constitucional ha estat força benivolent quant a la validació de les normes que s'aproven emmarcades en una conjuntura econòmica o social que requereix una regulació urgent, sempre, això sí, que quedi prou justificada, de forma explícita i raonada, en el text de la norma i en la documentació que l'acompanya.

Així, per exemple, el Dictamen CGE 2/2019, de 22 de febrer, manifesta que la jurisprudència ha estat favorable a validar les normes que s'aproven emmarcades en una conjuntura econòmica o social que requereix una regulació urgent, sempre, això sí, que quedi prou justificada, de forma explícita i raonada, al text de la norma (STC 93/2015, FJ 7, amb citació de la STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 3).

Pel que fa al contingut d'aquest Decret llei, afecta clarament matèries de naturalesa econòmica, com és l'activitat de càmping, i té una transcendència social evident, atès que el seu objectiu últim és garantir la seguretat de les persones potencialment usuàries dels càmpings afectats per risc d'inundació, les quals formen part de la societat, en els termes més generals en què aquesta es pot concebre, ja que es pot allotjar en aquests càmpings qualsevol persona, amb independència del seu veïnatge i nacionalitat.

Així mateix, ultra el que s'acaba d'exposar, s'observa que el CGE —fent-se ressò de la jurisprudència constitucional— ha distingit l'element de la urgència i el del caràcter extraordinari.

La urgència, segons el CGE, es vincula a la impossibilitat d'implementar el contingut de la regulació mitjançant el procediment parlamentari comú previst per a la resta d'iniciatives legislatives. És a dir, el Govern únicament estaria legitimat per exercir la potestat normativa mitjançant decret llei quan, exercint la iniciativa legislativa i per la via de la tramitació parlamentària, no es poguessin assolir els objectius perseguits. El Dictamen del CGE núm. 1/2012 indica el següent: "La urgència es vincula a la impossibilitat d'implementar el contingut de la regulació o, en altres paraules, d'assolir la finalitat desitjada o cercada, mitjançant el procediment parlamentari comú previst per a la resta d'iniciatives legislatives. Així, i d'acord amb aquestes condicions, el Govern únicament estaria legitimat per exercir la seva potestat normativa mitjançant decret llei quan per la via de la tramitació parlamentària de naturalesa més urgent no fos raonablement viable o possible assolir els objectius perseguits per l'acció normativa (en aquest sentit, vegeu les STC 137/2011, de 14 de setembre, FJ 4; 68/2007, de 28 de març, FJ 6; 137/2003, de 3 de juliol, FJ 3; 11/2002, de 17 de gener, FJ 4, i 6/1983, de 4 de febrer, FJ 6)."

A més, en el Dictamen 3/2023, esmentat anteriorment, el CGE afirma: "A les exigències anteriors cal afegir també l'acreditació de l'existència de la urgència. Aquesta s'ha d'entendre com la necessitat d'una actuació normativa immediata i, en general, s'ha vinculat a avaluar si des del punt de vista del procediment legislatiu ordinari no existeix una altra opció que faciliti la tramitació de la disposició sense haver de recórrer a l'excepcionalitat d'una norma d'origen governamental, tenint en compte que, en el cas de l'exercici de la potestat legislativa per un govern autonòmic, el Tribunal Constitucional ha declarat que un factor a tenir en compte és el temps inferior que requereix tramitar un projecte de llei en l'assemblea autonòmica, pel fet que és unicameral (STC 8/2023, de 22 de febrer, FJ 5, amb citació de moltes altres). Des d'aquesta perspectiva, cal valorar, doncs, si hagués estat possible una altra fórmula de tramitació legislativa sense haver de recórrer a aquesta figura, com per exemple el procediment per lectura única, per bé que, en aquest cas, només és possible si la naturalesa del projecte ho aconsella o la simplicitat de la formulació ho permet (art. 138 Reglament del Parlament) o bé mitjançant el procediment d'urgència (art. 107 Reglament), que també possibiliten una significativa celeritat en la tramitació de la iniciativa legislativa."

Cal tenir present que el TC, en diverses sentències (entre d'altres, la 126/2023, de 27 de setembre, FJ 3), ha flexibilitzat l'exigència de la justificació expressa i individualitzada de la inadequació del procediment legislatiu per atendre a temps els objectius governamentals, sobretot si en queda acreditada la necessitat extraordinària

CVE-DOGC-A-25078001-2025

que justifiqui una actuació normativa de caràcter immediat.

Quant a la naturalesa extraordinària de la necessitat, és un supòsit excepcional que s'interpreta en el sentit que les circumstàncies existents requereixen una intervenció normativa immediata per part del Govern. La majoria dels supòsits que han acudit al decret llei es refereixen a situacions fàctiques amb una repercussió especial en l'àmbit econòmic o social. És en aquests casos en què el marge de decisió del Govern és més flexible i preval per damunt d'altres consideracions.

La jurisprudència constitucional (com destaca la STC 16/2021, de 28 de gener, FJ 3) ha establert que la valoració de la necessitat extraordinària i urgent d'una mesura pot ser independent de la seva imprevisibilitat i, fins i tot, del fet que tingui l'origen en la mateixa inactivitat del Govern, sempre que es doni l'excepcionalitat de la situació. El TC indica que el que realment ha d'importar no és tant la causa de les circumstàncies que justifiquen la legislació d'urgència com el fet que aquestes circumstàncies efectivament es produeixin.

Tal com exposa el Dictamen CGE 2/2019, de 22 de febrer, cal interpretar el caràcter extraordinari "com el supòsit excepcional en el qual una situació conjuntural de difícil previsió requereix una intervenció normativa immediata per part del poder executiu per fer front als objectius de governabilitat". Amb línies generals, el caràcter extraordinari ha estat acceptat de manera àmplia per la jurisprudència del Tribunal Constitucional "quan està raonablement i explícitament motivat per situacions fàctiques amb una especial transcendència o repercussió en l'àmbit econòmic o social, i, per contra, l'escrutini ha estat més estricte en supòsits de normativa orientada a reformes estrictament organitzatives o instrumentals mínimament previsibles i que no exigeixen una acció normativa immediata (DCGE 15/2014, FJ 2.3)".

Per la seva banda, el TC exigeix el que es podria considerar un criteri addicional, que és que l'apreciació de la necessitat extraordinària i urgent sigui explícita i raonada i que existeixi una connexió entre la situació definida (la situació fàctica identificada) i les mesures que el decret llei adopta. El que es requereix és que s'acrediti que la situació de necessitat extraordinària i urgent i les mesures que el decret llei adopta estan connectades de tal manera que les mesures guarden una relació directa i de congruència amb la situació que es tracta d'afrontar.

Traslladant aquesta doctrina al cas del supòsit que dona lloc al present Decret llei, aquests aspectes habilitadors de la norma d'acord amb la doctrina del TC queden justificats, ja que hi concorren les circumstàncies exposades i que, per tant, justifiquen la necessitat d'adoptar la regulació que incorpora ara aquesta norma amb rang de llei.

V. Contingut del Decret llei

Aquest Decret llei conté, a més de la part expositiva, tretze articles agrupats en tres capítols, i tres disposicions addicionals, una de derogatòria i dues de finals.

El capítol I conté les disposicions generals, en què l'article primer concreta l'objecte i l'àmbit d'aplicació del Decret llei, referit a la regulació del procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings existents afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones. Cal destacar que s'hi defineix quan es considera, als efectes d'aquesta norma, que una activitat de càmping està afectada per risc d'inundació: és així quan s'ubica en una zona inundable per un període de retorn de 500 anys o en una zona susceptible d'inundació per criteris geomorfològics o en àrees susceptibles a una dinàmica torrencial.

Per tramitar i resoldre aquest procediment es creen la Comissió Tècnica de Càmpings i la Comissió de Govern de Càmpings en els termes establerts als articles 2 i 3, respectivament, que completen la regulació d'aquest primer capítol. La disposició final primera estableix el caràcter temporal i la durada d'ambdues comissions, que han de desenvolupar les seves funcions fins que s'acabi la tramitació de cadascun dels procediments de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació.

A l'article segon es regula la Comissió Tècnica de Càmpings, a la qual correspon adoptar l'acord d'inici i formular la proposta d'acord en el procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings, i també, si escau, proposar l'adopció de mesures provisionals. Aquesta comissió té una composició d'abast clarament interdepartamental amb representants dels departaments corresponents a les diverses matèries afectades (urbanisme, protecció civil, pressupostos, administració local, canvi climàtic, turisme i aigües) i, alhora, amb presència de la persona titular de l'Agència Catalana de l'Aigua i d'una persona en representació de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, i també de cadascuna de les entitats municipalistes i de cadascuna de les diputacions provincials de Catalunya. La presidència, la secretaria i l'adscripció corresponen al departament competent en matèria de protecció civil, atesa la finalitat principal de la norma de garantir la seguretat de les persones, si bé s'estableix també que tant el Departament de la Presidència com els departaments competents en matèria de protecció civil, de territori i urbanisme, de canvi climàtic i de turisme han de donar el suport tècnic, jurídic i administratiu, reforçant l'abast interdepartamental de la norma.

CVE-DOGC-A-25078001-2025

L'article tercer regula la nova comissió de govern creada, la Comissió de Govern de Càmpings, a la qual correspon resoldre els procediments de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació i adoptar, si escau, les mesures provisionals pertinents. La Comissió de Govern de Càmpings està integrada per les persones titulars del Departament de la Presidència, que la presideix, i dels departaments competents en matèria de protecció civil, de territori i urbanisme, de transició ecològica i de turisme, i també per la persona titular de la Secretaria del Govern, que n'exerceix la secretaria.

El capítol II regula específicament el procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones. Així, l'article quart de la norma preveu la incoació d'ofici, i el nomenament de la persona instructora, que ha d'estar adscrita també al departament competent en matèria de protecció civil. D'una banda, cal destacar que aquests procediments es poden iniciar en qualsevol moment mentre es mantingui l'activitat de càmping atesa la finalitat de garantir la seguretat de les persones que el Decret llei persegueix, i, d'altra banda, es preveu que l'organisme de conca de la Generalitat de Catalunya i el departament competent en matèria de protecció civil proposin a la Comissió Tècnica de Càmpings l'ordre de prioritat de l'inici de cada procediment en funció de la necessitat d'intervenció per raons de seguretat de les persones, d'acord amb la informació de què disposin en relació amb la situació de tots els càmpings de Catalunya i sobre la base dels criteris que s'indiquen en el mateix precepte.

L'article cinquè preveu que emetin informes en el procediment, amb caràcter preceptiu, tant l'organisme de conca competent com també la direcció general competent en matèria de protecció civil, sens perjudici que es puguin demanar altres informes (als serveis meteorològics, cartogràfics i geològics corresponents). Pel que fa a l'organisme de conca, en el cas que el càmping s'ubiqui en l'àmbit territorial corresponent a la conca hidrogràfica de competència de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, és aquest organisme el que ha d'emetre l'informe, tot tenint en compte les possibilitats de col·laboració interadministrativa, com seria la possible subscripció de convenis, o bé també les regles generals en matèria de procediment administratiu comú per a l'emissió d'informes.

Així mateix, per emetre els informes tècnics que s'acaben d'indicar es pot requerir a les persones titulars dels càmpings que aportin informació complementària que es consideri necessària. Finalment, aquest precepte cinquè estableix que, un cop emesos els informes tècnics, es trameti l'expedient a la Comissió Tècnica de Càmpings perquè formuli la proposta de resolució del procediment, amb els possibles pronunciaments a què fa referència l'article 7: continuació de l'activitat, continuació amb determinats condicionants, cessament definitiu o bé altres mesures. Com a garantia procedimental es preveu el tràmit d'audiència a la persona titular del càmping i als ens locals concernits.

Cal destacar la rellevància de l'article sisè del Decret llei, relatiu a l'adopció de mesures provisionals per part de la Comissió de Govern de Càmpings, a proposta de la Comissió Tècnica de Càmpings, atesa la finalitat principal del procediment de garantir la seguretat de les persones. En aquest sentit, pot esdevenir necessària la suspensió temporal de l'activitat de càmping, o altres mesures, amb una audiència prèvia o també, en cas de risc molt greu per a la seguretat de les persones i previ informe justificatiu de la direcció general competent en matèria de protecció civil, sense audiència prèvia, sens perjudici dels tràmits posteriors que s'estableixen en garantia dels afectats.

La resolució del procediment correspon a la Comissió de Govern de Càmpings (article vuitè), i l'ajuntament del municipi on està ubicat el càmping ha d'executar-ho, quan així sigui necessari i sens perjudici de l'actuació subsidiària de l'Administració de la Generalitat.

El termini màxim per resoldre el procediment, inclosa la notificació corresponent, s'estableix en nou mesos. Així mateix, l'incís final de l'article vuitè regula la caducitat i l'article novè i últim del capítol II preveu que les accions derivades d'aquest Decret llei no estan subjectes a prescripció, en coherència amb l'objectiu que es persegueix.

El capítol III conté determinats preceptes sobre els actes adoptats en el procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació. En concret, els articles 10 a 13 fan referència, correlativament, a la no afectació de la titularitat dominical, al caràcter no indemnitzable dels acords adoptats atesa la finalitat de garantir la seguretat de les persones, al seguiment del compliment dels acords per part de la Comissió Tècnica de Càmpings i, finalment, a les potestats administratives i mitjans i actuacions d'execució d'acord amb la legislació vigent en matèria de procediment administratiu comú.

Finalment, el Decret llei inclou tres disposicions addicionals. En atenció a la plena vigència de la normativa aplicable a les activitats de càmping, la primera reflecteix la possibilitat que les persones que en són titulars instin a portar a terme o portin a terme actuacions per garantir la seguretat de les persones en el marc de la normativa esmentada, tot precisant que aquestes actuacions poden ser objecte de valoració en els expedients que s'incoïn en el marc del procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones. Les altres dues disposicions addicionals, la segona i la tercera, estableixen determinades mesures que complementen les conseqüències dels acords

CVE-DOGC-A-25078001-2025

adoptats en el procediment regulat en el Decret llei; concretament, sengles mandats al Govern perquè adopti mesures de foment, de suport i de col·laboració, així com perquè promogui les mesures d'agilització administrativa que es considerin necessàries, i mesures per assegurar l'execució del Decret llei, i la dotació de recursos humans i mitjans econòmics i tècnics.

Així mateix, atès el nou procediment regulat en el Decret llei, es considera adient la derogació de la disposició addicional dinovena del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, intitulada *Pla de gestió del risc dels càmpings*, en resultar incompatible amb el procediment de verificació que estableix aquest Decret llei.

En darrer terme, la disposició final segona i última del text preveu, d'acord amb la urgència que motiva la norma, l'entrada en vigor l'endemà de la data de publicació al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

D'acord amb la situació que s'ha exposat, el Govern, en el marc de l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, pot dictar disposicions legislatives provisionals, sota la forma de decret llei, en els termes de l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. La norma del decret llei és un recurs extraordinari del Govern i, per tant, se n'ha de fer un ús prudent i limitat a les situacions que realment mereixen la consideració d'urgents i convenients.

Aquest Decret llei respon als principis de bona regulació establerts a l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i a l'article 62 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació i bon govern. El principi de necessitat ha quedat acreditat en la justificació i concurrència del pressupost habilitant exigít per l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i que ha quedat exposat a aquesta part expositiva.

D'acord amb els principis de necessitat i eficàcia, aquest Decret llei es justifica per les raons d'interès general que persegueix aquesta norma i que exigeix d'un instrument jurídic eficaç, i així el decret llei és l'instrument més immediat per garantir-ne l'assoliment. A més, es compleix amb el principi de proporcionalitat, ja que es tracta de la regulació mínima i indispensable per a la consecució dels objectius descrits. De la mateixa manera, el principi de seguretat jurídica resulta plenament garantit perquè la norma respecta i s'insereix coherentment dins del sistema de fonts i amb la resta de l'ordenament jurídic.

En ús de l'autorització que concedeix l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de conformitat amb l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern;

A proposta del conseller de la Presidència, de la consellera d'Interior i Seguretat Pública, de la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i del conseller d'Empresa i Treball, i amb la deliberació prèvia del Govern,

Decreto:

CAPÍTOL I. Disposicions generals

Article 1. Objecte i àmbit d'aplicació

1.1. Aquest Decret llei regula el procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings existents afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones.

1.2. Als efectes d'aquest Decret llei, es considera que un càmping està afectat per risc d'inundació quan s'ubica en una zona inundable per un període de retorn de 500 anys o en una zona susceptible d'inundació per criteris geomorfològics o en àrees susceptibles a una dinàmica torrencial.

1.3. Per tramitar i resoldre el procediment al qual fa referència l'apartat 1, es creen la Comissió Tècnica de Càmpings i la Comissió de Govern de Càmpings en els termes que estableixen els articles 2 i 3, respectivament.

Article 2. Comissió Tècnica de Càmpings

2.1. Correspon a la Comissió Tècnica de Càmpings adoptar l'acord d'inici i formular la proposta d'acord en el

CVE-DOGC-A-25078001-2025

procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones, així com, si escau, proposar l'adopció de mesures provisionals.

2.2. La Comissió Tècnica de Càmpings està integrada per les persones següents:

- a) La persona titular de la secretaria general del departament competent en matèria de protecció civil, a la qual correspon la presidència.
- b) La persona titular de la Secretaria General del Departament de la Presidència, a la qual correspon la vicepresidència.
- c) Les persones titulars de les secretaries sectorials competents en les matèries de territori i urbanisme, de governs locals, de canvi climàtic i de turisme.
- d) Les persones titulars de les direccions generals competents en matèria de coordinació interdepartamental, de protecció civil, de pressupostos, d'administració local, de territori i urbanisme, de canvi climàtic i de turisme.
- e) La persona titular de l'Oficina del Govern.
- f) La persona titular de la Direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua.
- g) Una persona en representació de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.
- h) Un advocat o advocada de la Generalitat, que designa la direcció del Gabinet Jurídic.
- i) Una persona en representació de cadascuna de les entitats municipalistes.
- j) Una persona en representació de cadascuna de les diputacions provincials de Catalunya.

2.3. La secretaria de la Comissió Tècnica de Càmpings és exercida per la persona titular de la direcció general competent en matèria de protecció civil.

2.4. La Comissió Tècnica de Càmpings s'adscriu al departament competent en matèria de protecció civil.

2.5. El Departament de la Presidència i els departaments competents en matèria de protecció civil, de territori i urbanisme, de canvi climàtic i de turisme han de donar el suport tècnic, jurídic i administratiu necessari a la Comissió Tècnica de Càmpings en els àmbits de les competències respectives.

2.6. La participació en les reunions de la Comissió Tècnica de Càmpings no genera cap dret de naturalesa econòmica i el seu funcionament es regeix per la normativa vigent en matèria d'òrgans col·legiats de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Article 3. Comissió de Govern de Càmpings

3.1. Correspon a la Comissió de Govern de Càmpings resoldre els procediments de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones i adoptar, si escau, les mesures provisionals pertinents.

3.2. La Comissió de Govern de Càmpings està integrada per les persones titulars del Departament de la Presidència, que la presideix, i dels departaments competents en matèria de protecció civil, de territori i urbanisme, de transició ecològica i de turisme, i també pel secretari o secretària de Govern, que n'exerceix la secretaria.

3.3. La Comissió de Govern de Càmpings es reuneix convocada pel seu president o presidenta. La convocatòria ha d'anar acompanyada amb l'ordre del dia de la reunió. La Comissió es considera vàlidament constituïda si es compta amb la presència del president o presidenta, o qui n'hagi assumit l'encàrrec de despatx, i, almenys, la meitat dels membres.

3.4. Les decisions de la Comissió de Govern de Càmpings s'adopten per majoria simple. En el cas d'empat, el vot del president o presidenta de la Comissió és diriment.

3.5. A la Comissió de Govern de Càmpings li són aplicables els preceptes dels articles 29.2, 30 i 33.2 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i, en tot el que no estableixen aquest Decret llei i els preceptes legals esmentats, la normativa vigent sobre òrgans col·legiats.

3.6. Els acords de la Comissió de Govern posen fi a la via administrativa.

CAPÍTOL II. Procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones

Article 4. Inici del procediment

4.1. El procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones s'inicia d'ofici per acord de la Comissió Tècnica de Càmpings, en què s'ha de nomenar la persona instructora, que ha d'estar adscrita al departament competent en matèria de protecció civil.

El procediment que estableix aquest Decret Lleí pot iniciar-se en qualsevol moment mentre es mantingui l'activitat de càmping.

4.2. L'organisme de conca de la Generalitat de Catalunya i el departament competent en matèria de protecció civil proposen a la Comissió Tècnica de Càmpings l'ordre de prioritat de l'inici de cada procediment en funció de la necessitat d'intervenció per raons de seguretat de les persones, d'acord amb la informació de què disposin en relació amb la situació de tots els càmpings de Catalunya ubicats en zones afectades per risc d'inundació.

4.3. Els criteris que s'han de tenir en compte per valorar els elements de seguretat de les persones i poder establir l'ordre de prioritat d'inici de cada procediment són:

- a) L'existència de zones afectades per risc d'inundació on es poden produir danys greus.
- b) L'existència d'usos de pernoctació a l'interior de les zones afectades per risc d'inundació.
- c) El percentatge d'activitat afectada en les zones afectades per risc d'inundació.
- d) La presència de factors que dificultin la detecció anticipada de la inundació i l'execució d'una evacuació preventiva.

Article 5. Tramitació del procediment

5.1. L'acord d'incoació del procediment ha d'incloure la sol·licitud de l'informe que, amb caràcter preceptiu, ha d'emetre l'organisme de conca competent en relació amb les característiques d'inundabilitat del terreny on s'ubica el càmping. Així mateix, l'acord d'inici pot incorporar el requeriment d'informació a què fa referència l'apartat 4.

5.2. L'informe de l'organisme de conca ha de contenir les dades d'inundabilitat i la valoració tècnica del sistema d'alerta primerenca d'inundacions per raó de les seves competències.

Per a la valoració tècnica del sistema d'alerta primerenca d'inundacions, l'organisme de conca competent pot requerir el suport tècnic dels serveis meteorològics, cartogràfics i geològics corresponents.

La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i l'Agència Catalana de l'Aigua poden convenir que sigui aquesta darrera la que emeti l'informe en relació amb els càmpings situats fora de l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya.

5.3. Un cop emès l'informe per l'organisme de conca, la persona instructora ha de sol·licitar un informe, amb caràcter preceptiu, a la direcció general competent en matèria de protecció civil, en relació amb les condicions de seguretat existents o potencialment viables del càmping.

L'informe de la direcció general competent en matèria de protecció civil ha de valorar el compliment de les condicions d'autoprotecció de l'activitat i dels seus usuaris, d'acord amb les dades disponibles i els criteris tècnics aplicables i tenint en compte especialment la capacitat per evacuar els usuaris fins a una zona segura abans de l'arribada de la inundació.

5.4. Per emetre aquests informes, l'organisme de conca competent i la direcció general competent en matèria de protecció civil poden requerir a les persones titulars del càmping que aportin, en un termini no superior a un mes, la informació necessària, amb l'avertiment que, en el cas de no aportar-la, l'informe serà desfavorable.

La informació que es pot requerir a la persona titular del càmping és la següent:

- a) El perímetre georeferenciat del càmping.

CVE-DOGC-A-25078001-2025

b) Els usos interns del càmping georeferenciats: les zones de pernoctació, diferenciant les tipologies (zona d'acampada, de bungalows, d'habitatges mòbils o altres), les zones esportives o de lleure, les edificacions de tipus restaurants i similars, els pàrquings i altres usos.

c) La senyalització de zones amb risc d'inundació i informació preventiva facilitada a les persones usuàries en relació amb les pautes d'actuació en el cas d'inundació (díptics o altres).

d) Els mecanismes d'avís a la població (megafonia o altres).

e) Els sistemes d'alerta primerenca d'inundacions (SAPI) disponibles amb el detall dels seus elements (senyors al riu, pluviòmetres, radar, aplicacions hidrometeorològiques) i del marge d'anticipació a la inundació.

f) La valoració del temps necessari per evacuar les persones usuàries afectades fins a una zona segura amb la identificació del punt d'acollida en una zona segura i la justificació de la seva disponibilitat permanent.

g) Qualsevol altra informació que es consideri necessària.

5.5. Un cop emesos ambdós informes, la persona instructora ha de trametre l'expedient a la Comissió Tècnica de Càmpings perquè formuli la proposta de resolució del procediment.

Article 6. Mesures provisionals

6.1. En qualsevol moment de la tramitació del procediment que regula aquest Decret Llei, a proposta de la Comissió Tècnica de Càmpings i sobre la base dels informes tècnics corresponents, la Comissió de Govern de Càmpings pot acordar la mesura provisional de suspensió temporal de l'activitat de càmping, o qualsevol altra mesura que consideri necessària per assegurar l'eficàcia de la resolució definitiva, d'acord amb els principis de proporcionalitat, efectivitat i menor onerositat i la legislació del procediment administratiu.

La mesura de suspensió temporal de l'activitat pot tenir un abast total o parcial i la Comissió de Govern l'ha d'adoptar amb l'audiència prèvia a la persona física o jurídica titular del càmping, a l'ajuntament del municipi on s'ubica i al consell comarcal corresponent.

Correspon a l'ajuntament del municipi on està ubicat el càmping l'execució de les mesures provisionals acordades per la Comissió de Govern de Càmpings. En el cas que l'ajuntament no executi aquestes mesures en el termini màxim de quinze dies hàbils, l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha d'actuar subsidiàriament.

6.2. En el cas de risc molt greu per a la seguretat de les persones, la Comissió Tècnica de Càmpings, amb l'informe justificatiu previ de la direcció general competent en matèria de protecció civil, pot proposar a la Comissió de Govern de Càmpings l'adopció sense audiència prèvia de la mesura provisional de cessament de l'activitat o altres mesures provisionals urgents necessàries per garantir la seguretat de les persones.

Amb la notificació de l'acord d'adopció de la mesura o mesures provisionals s'ha de donar trasllat de l'informe emès a la persona titular de l'activitat perquè pugui formular al·legacions en el termini màxim cinc dies en defensa del seu dret. La Comissió Tècnica de Càmpings ha de proposar a la Comissió de Govern, en el termini màxim de cinc dies, l'aixecament, modificació o manteniment de la mesura o mesures.

A l'efecte de la valoració de la gravetat del risc, s'han de tenir en compte, especialment, el percentatge de zona inundable amb pernoctació i la dificultat d'establir mesures d'autoprotecció que garanteixin la seguretat de les persones.

Article 7. Proposta d'acord de la Comissió Tècnica de Càmpings

7.1. La proposta d'acord de la Comissió Tècnica de Càmpings ha de contenir algun o alguns dels pronunciaments següents:

a) Permetre la continuïtat de l'activitat en les mateixes condicions que les existents.

b) Condicionar la continuïtat de l'activitat a la redacció d'un pla especial i, si escau, a la modificació del planejament general, en el termini que s'estableixi justificadament. En el pla s'ha de preveure la reordenació o reubicació de l'activitat amb l'objectiu d'assolir condicions d'autoprotecció i, si escau, garantir que les persones usuàries no pernoctin en zones de risc d'inundacions on es poden produir danys greus.

c) Condicionar la continuïtat de l'activitat a disposar, en el termini que s'estableixi justificadament, de les mesures de senyalització, informació i alerta als usuaris del risc d'inundacions o d'altres mesures

CVE-DOGC-A-25078001-2025

d'autoprotecció que es detallin i siguin exigibles en el marc de la normativa de protecció civil de Catalunya.

d) Condicionar la continuïtat de l'activitat a disposar, dins del termini que s'estableixi justificadament, d'una proposta de sistema d'alerta primerenca d'inundacions (PSAPI) que permeti disposar de prou temps per evacuar de forma segura els usuaris de l'activitat de càmping en el cas d'inundació. Aquesta proposta ha de complir els requisits que determini l'acord i l'ha d'avaluar l'organisme de conca i el departament competent en matèria de protecció civil. Un cop validada la PSAPI, l'activitat ha de justificar la posada en marxa d'aquest sistema en el termini màxim de tres mesos.

e) Disposar el cessament definitiu de l'activitat.

f) Disposar qualsevol altra mesura que es consideri necessària per garantir la seguretat de les persones.

7.2. La proposta d'acord de la Comissió Tècnica de Càmpings s'ha de notificar a la persona física o jurídica titular del càmping, a l'ajuntament del municipi on s'ubica i al consell comarcal corresponent, perquè puguin formular al·legacions en el termini de quinze dies hàbils.

7.3 En el supòsit que no es presentin al·legacions, la proposta d'acord s'eleva a la Comissió de Govern per a la resolució del procediment.

Si es presenten al·legacions, en vista del seu contingut i amb l'emissió prèvia dels informes que s'estimin pertinents, la Comissió Tècnica de Càmpings formula una nova proposta d'acord, que s'eleva a la Comissió de Govern per a la resolució del procediment.

Article 8. Resolució del procediment

8.1. La resolució del procediment correspon a la Comissió de Govern de Càmpings.

8.2. En els supòsits dels apartats *b*, *c* i *d* de l'article 7.1, l'acord ha de preveure el cessament definitiu de l'activitat, sense cap altre tràmit, en el cas que la persona titular del càmping no compleixi, dins del termini atorgat, els requeriments continguts als condicionaments fixats.

8.3. En el cas que s'acordi el cessament definitiu de l'activitat, correspon a l'ajuntament del municipi on està ubicat el càmping executar-lo en un termini màxim de quinze dies hàbils.

Si l'ajuntament no executa l'acord de cessament de l'activitat en el termini màxim de quinze dies hàbils, l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha d'actuar subsidiàriament.

8.4. L'acord de la Comissió de Govern de Càmpings s'ha de notificar a la persona física o jurídica titular del càmping, a l'ajuntament del municipi on s'ubica i al consell comarcal corresponent.

8.5. El termini màxim per dictar i notificar l'acord que posa fi al procediment és de nou mesos. En el cas que un cop transcorregut aquest termini no s'hagi pogut adoptar l'acord corresponent, cal declarar-ne la caducitat i, si escau, iniciar un nou procediment. En aquest nou procediment es poden incorporar els actes i els tràmits el contingut dels quals s'hauria mantingut igualment si no s'hagués produït la caducitat.

Article 9. Imprescriptibilitat de les accions

Les accions derivades d'aquest Decret llei no estan subjectes a prescripció.

CAPÍTOL III. Preceptes sobre els actes adoptats en el procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones i la seva execució

Article 10. No afectació de la titularitat dominical

Els acords que adoptin les autoritats competents en el marc d'aquest Decret llei no afecten la titularitat dominical dels béns vinculats a l'activitat de càmping desenvolupada.

Article 11. Caràcter no indemnitzable

CVE-DOGC-A-25078001-2025

Els acords que adoptin les autoritats competents en el marc d'aquest Decret Llei per garantir la seguretat de les persones, inclosos els que puguin comportar l'extinció dels efectes d'una llicència prèvia, no donen dret a una indemnització.

Article 12. Seguiment del compliment dels acords

Correspon a la Comissió Tècnica de Càmpings fer el seguiment del compliment dels acords adoptats per la Comissió de Govern de Càmpings i coordinar la intervenció dels departaments i de les entitats competents.

Article 13. Potestats administratives i mitjans i actuacions d'execució

Per exercir les competències respectives, les autoritats competents disposen de les potestats administratives i els mitjans i les actuacions d'execució que estableix la legislació vigent en matèria de procediment administratiu comú.

Disposicions addicionals

Disposició addicional primera. Actuacions de les persones titulars de les activitats de càmping

La regulació d'aquest Decret Llei s'entén sense perjudici que les persones titulars de les activitats de càmping instin a dur a terme actuacions per garantir la seguretat de les persones, d'acord amb la normativa aplicable. Aquestes actuacions poden ser objecte de valoració en els expedients que s'incóïn en el marc del procediment de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones.

Disposició addicional segona. Mesures de foment, de suport i de col·laboració i agilització administrativa

El Govern ha d'adoptar les mesures de foment, de suport als sectors econòmics afectats i de col·laboració administrativa amb els ens locals en el territori dels quals s'ubiquen els càmpings, així com promoure les mesures d'agilització administrativa que es considerin necessàries.

Disposició addicional tercera. Mesures per assegurar l'execució del Decret Llei i dotació de recursos humans i mitjans econòmics i tècnics

Per a l'aplicació d'aquest Decret Llei, el Govern ha d'adoptar les mesures necessàries per assegurar la seva execució, inclosa l'aprovació de programes temporals o qualsevol altra de caràcter organitzatiu. A aquest efecte, s'han de dotar els recursos humans i els mitjans econòmics i tècnics necessaris en els àmbits de protecció civil, de territori i de turisme.

Disposició derogatòria

Es deroga la disposició addicional dinovena del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost.

Disposicions finals

Disposició final primera. Caràcter temporal de la Comissió de Govern de Càmpings i la Comissió Tècnica de

CVE-DOGC-A-25078001-2025

Càmpings

La Comissió de Govern de Càmpings i la Comissió Tècnica de Càmpings tenen caràcter temporal i desenvolupen les seves funcions fins que s'acabi la tramitació de cadascun dels procediments de comprovació de la viabilitat dels càmpings afectats per risc d'inundació a Catalunya per garantir la seguretat de les persones que regula aquest Decret Llei.

Disposició final segona. Entrada en vigor

Aquest Decret Llei entra en vigor l'endemà de la data en què es publiqui al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Per tant, ordeno que tota la ciutadania a la qual sigui aplicable aquest Decret Llei cooperi a complir-lo i que els tribunals i les autoritats a qui pertoqui el facin complir.

Barcelona, 18 de març de 2025

Salvador Illa i Roca

President de la Generalitat de Catalunya

Albert Dalmau Miranda

Conseller de la Presidència

Núria Parlon Gil

Consellera d'Interior i Seguretat Pública

Sílvia Paneque i Sureda

Consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

Miquel Sàmper i Rodríguez

Conseller d'Empresa i Treball

(25.078.001)